

CENT OCELLS DE LA POBLA DE CLARAMUNT

MARIA ENRICH

El 25 de setembre era un divendres... No sabíem on era el carrer del Sol i el buscàvem, mòbil en mà, per uns carrerons desconeguts al sud de la carretera, que és la part de la Poble que coneixem.

—Al Molí de Dalt aneu?

Ens vam ajuntar amb un altre grupet i vam trobar de seguida el lloc.

Una porta discreta ens va obrir a un jardí romàntic, amb un estany i desmais que el vetllaven. Controls a l'entrada: llistes i desinfectant. El nombre de convidats era limitat i calia seguir els protocols obligats per la pandèmia.

Èrem a la presentació d'un llibre en un lloc insòlit, un cap al tard insòlit. Feia molt fred i tot just acabàvem d'encetar la tardor.

El llibre? *Cent ocells de la Poble de Claramunt*, una petita gran joia, insòlita també: fotografies de cent ocells que volten per la Poble (i els voltants). El fullejo i lleigeixo *xivitona*, *mastegatxes*, *papamosques gris*, *tallarol de garriga*, *titella...* i em sorprenç de tan bells com són aquests noms, i admiro també cada imatge captada amb gust i delicadesa. L'autora, la Mireia P. Martos, ornitòloga empedreïda, no va poder-hi ser perquè era lluny a buscar imatges noves d'altres ocells. Però hi era el Lluís Jubert, el responsable del disseny del llibre.

L'emprenedora de tot això és l'Anna Gavarró, filla del Ròmul, enamorada com ell de l'entorn més immediat, fet de molins pape-

rers com el Molí de Dalt que ha restaurat, fet d'estris per ensinistrar l'aigua, fet de natura. Amb *Cent ocells*, l'Anna inicia un projecte editorial preciós: Les Edicions del Molí de Dalt.

Va fer la presentació la Jordina Sales en un gest heroic de preparar-se-la en menys de vint-i-quatre hores perquè l'Antoni Dalmau, que és qui en tenia el compromís, estava a casa seva en quarantena (maleït Covid!).

Les cançons del Roger Mas ens van fer sentir que tot plegat era un vespre diferent, per recordar-lo. La seva veu fonda cantava trista les paraules del pare que cavalca de nit, al costat del riu, amb el fill moribund als braços: *són fulles que el vent fa xiular i n'arrenca aquest lament*. Llavors vam sentir el vent i la remor de les fulles prop del riu, com si la natura també participés d'aquell moment únic. I la lluna va brillar, com diu també el magnífic poema de Goethe que interpretava el cantautor de Solsona.

Portàvem mascaretes i només amb els ulls podíem mostrar l'admiració per tot plegat: *Cent ocells*, edicions del Molí de Dalt, un jardí romàntic, Roger Mas. I l'Anna Gavarró, darrere de tot, vetllant-ho amb la il·lusió pròpia de tot nou projecte.